

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/47/2024
Identifikačné číslo spisu:	1110234993
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1110234993.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o., Limbach, Limbová 451/3, IČO: 31342841, 2/ E. E., narodený Z. obaja zastúpení advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Pezinok, Malacká 2/B, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, IČO: 00166073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým Okresný súd Bratislava I) pod sp. zn. 7C/147/2010, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. novembra 2023 sp. zn. 7Co/108/2023, takto

rozhodol:

I. Dovolacie konanie voči žalobcovi 1/ z a s t a v u j e.

II. Dovolanie žalobcu 2/ o d m i e t a .

III. Žalovaný má proti žalobcovi 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (teraz Mestský súd Bratislava IV) (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 22. marca 2018, č. k. 7C/147/2010-343 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca 1/ proti žalovanému domáhal zaplattenia sumy 1.000.000 eur z titulu primeraného zadost'učinenia (nemajetkovej ujmy) a žalobu, ktorou sa žalobca 2/ proti žalovanému domáhal zaplattenia sumy 440.962,29 eura z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (výrok III.). Ďalej súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalovaného na zloženie preddavku (výrok I.), zamietol návrh žalobcov 1/ a 2/ z 30. 10. 2017 na prerušenie konania (výrok II.) a žalovanému nepriznal proti žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania (výrok IV.).

1.1. Pokiaľ išlo o žalobcami tvrdenú škodu a nemajetkovú ujmu, na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca 1/ v konaní nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora spočívajúceho vo vydaní exekučného príkazu na predaj obchodného podielu, nemohol podnikáť. Žalobca 1/ tiež nepreukázal, že by mu vôbec vznikla nemajetková ujma, a že ním tvrdená nemajetková ujma vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, ktorý by nebolo možné napraviť inak. Ďalej mal súd prvej inštancie za to, že pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo

konanie škodcu. Teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel (viď. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“), sp. zn. 4MCdo/23/2008). Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalobca 2/ vznik ujmy v podobe ušlého zisku nepreukázal. S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie žalobu žalobcov 1/ a 2/ výrokom III. zamietol. Žalovaný podaním z 01. 02. 2012 (č. l. 68) navrhol, aby súd prvej inštancie v zmysle ust. § 141a OSP žalobcovi 1/ uložil povinnosť zložiť preddavok na trovy konania. Súd prvej inštancie výrokom I. napadnutého rozsudku tento návrh žalovaného zamietol, nakoľko jeho návrhu nebolo možné vyhovieť s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) PL. ÚS 30/2015-55 z 11. 05. 2016 (zverejnený v Zbierke zákonov pod č. 194/2016), z ktorého vyplýva, že ust. § 141a OSP v znení neskorších predpisov nebolo v súlade s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a jednak s poukazom na súčasne platnú a účinnú právnu úpravu CSP, ktorý neupravuje povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v podobe, ako ho navrhol žalovaný.

1.2. Súd prvej inštancie výrokom II. zamietol aj návrh žalobcov z 30. 10. 2017 na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. Er 59/1996. Tento výrok napadnutého rozsudku odôvodnil tým, že žalobcami uvádzané dôvody na prerušenie konania považoval za nedôvodné, pretože posúdenie skutočností, či exekútor postupoval pri výkone exekúcie konkrétnym spôsobom uvedeným v Exekučnom poriadku správne alebo nesprávne nezávisí od toho, ako skončí samotné exekučné konanie, nakoľko aj pri zákonne vedenej exekúcii môže dôjsť v jej priebehu ku konkrétnemu nesprávnemu postupu. Rozhodnutie v tejto časti súd prvej inštancie odôvodnil aj tým, že spornou je len otázka vzniku žalobcami tvrdenej škody - straty žalobcu 1/ za účtovný rok 2006 a nemajetkovej ujmy, ako aj otázka príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora a vznikom žalobcami tvrdenej škody a nemajetkovej ujmy. K uvedeným skutočnostiam však výsledok konania sp. zn. Er 59/1996 nemá žiaden význam. K žalobcami tvrdenému nesprávnemu postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 32Exre/16/2005 rovnako nemá výsledok konania sp. zn. Er 59/1996 žiaden význam. Prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. Er 59/1996 by bolo podľa súdu prvej inštancie v rozpore s požiadavkou rýchlej a účinnej ochrany práv strán sporu, vrátane samotných žalobcov.

1.2. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 257 CSP a plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania, pretože z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému žiadne trovy nevznikli.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolania žalobcov 1/ a 2/ v časti výrokov I., II. a III., rozsudkom zo 04. marca 2020 sp. zn. 6Co/19/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v napadnutom výroku, ktorým boli žaloby žalobcov 1/ a 2/ zamietnuté (výrok III.); odvolanie žalobcov 1/ a 2/ proti výroku napadnutého rozsudku, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na zloženie preddavku na trovy konania (výrok I.) odmietol; vo výroku, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania z 30. 10. 2017 (výrok II.) odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a odvolanie žalobcu 2/ proti výroku napadnutého rozsudku, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania z 30. 10. 2017 (výrok II.) odmietol; a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „NS SR“ alebo „dovolací súd“) uznesením z 30. 03. 2023, sp. zn. 2Cdo/114/2021 tak, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

3.1. Najvyšší súd konštatoval, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nerešpektoval ust. § 219 ods. 3 CSP, došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Vzhľadom k tomu, že došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP nedoručením oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku právnomu zástupcovi žalobcov 1/ a 2/ prostredníctvom elektronického prostriedku, dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie bez toho, aby sa zaoberal správnosťou ďalších v ňom zaujatých právnych záverov.

4. Odvolací súd následným rozsudkom z 29. novembra 2023, sp. zn. 7Co/108/2023 rozhodol tak, že: „I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku III., ktorým bola žaloba žalobcu 1/ a žalobcu 2/

zamietnutá, p o t v r d z u j e.

II. Odvolanie žalobcu 1/ a žalobcu 2/ proti výroku I., ktorým bol zamietnutý návrh žalovaného na zloženie preddavku na trovy konania, s a o d m i e t a.

III. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II., ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania z 30.10.2017, p o t v r d z u j e.

IV. Žalovaný nemá voči žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania."

4.1. Odvolací súd konštatoval, že žalobcovia 1/ a 2/ žiadali v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, a to elektronickými prostriedkami na emailovú adresu uvedenú v žiadosti: D. (č. I. 328). Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností a zachovanie procesných práv žalobcov 1/ a 2/, odvolací súd doručoval oznámenie podľa ust. § 219 ods. 3 CSP žalobcom a právnej zástupkyňi žalobcov 1/ a 2/ na emailové adresy zistené zo spisu a známe odvolaciemu súdu z vlastnej úradnej činnosti (D., a to všetko v lehote najmenej 5 dní pred vyhlásením rozsudku bez nariadenia pojednávania. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že žalobca 1/ vo svojom odvolaní ničím (žiadnymi konkrétnymi odvolacími námietkami) nespochybnil z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie závery súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovia preukázali len existenciu prvotného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v podobe nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora v exekučnom konaní sp. zn. EX 365/2002, nepreukázali však existenciu nezákonného rozhodnutia, čo nemá samo o sebe za následok vznik zodpovednosti za nemajetkovú ujmu. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca 1/ (a ani žalobca 2/) v odvolaní nerozporoval ťažiskové závery súdu prvej inštancie zdôvodňujúce zamietnutie žaloby ani skutočnosť, že žalobcami označené uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť, preto nemohli nastať jeho právne následky t. j. výmaz spoločníka alebo obchodnej spoločnosti z obchodného registra. Odvolací súd preto konštatuje, že žalobca 1/ v odvolaní neuviedol argumentáciu, ktorá by spochybnila závery súdu prvej inštancie odôvodňujúce zamietnutie žaloby v tejto časti.

4.2. Žalobca 1/ v odvolaní namietal aj to, že súd prvej inštancie si nespĺnil poučovaciu povinnosť a po zmene zákonnej sudkyne mu neumožnil, aby sa v primeranej lehote mohol vyjadriť k osobe novej zákonnej sudkyne Mgr. Jane Janics Bajánkovej. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na obsah spisu, z ktorého je zrejmé, že k zmene zákonnej sudkyne došlo dňa 26. 05. 2014 (č. I. 111f), pričom odvtedy sa žalobca 1/ zúčastnil viacerých pojednávaní vedených zákonnou sudkyňou Mgr. Janou Janics Bajánkovou, pričom posledné pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, sa konalo dňa 22. 03. 2018. Z uvedeného tak vyplýva, že žalobca z listín a predvolaní na pojednávania, ktoré mu boli doručované zákonnou sudkyňou Mgr. Janou Janics Bajánkovou, mal a musel mať vedomosť o tom, kto je zákonnou sudkyňou v prejednávanej veci a v priebehu takmer 4 rokov mal možnosť uplatniť námietku zaujatosti (za splnenia zákonných podmienok).

4.3. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku (ods. 10 jeho odôvodnenia) a zhodne so súdom prvej inštancie je toho názoru, že konanie nebolo potrebné prerušiť. Odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle ust. § 164 CSP súd konanie nemusí (ale môže) prerušiť, ak je na takýto postup daný dôvod. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, súd prvej inštancie dôkladne vysvetlil, prečo považoval prerušenie konania za v rozpore s požiadavkou hospodárnosti konania a tiež zdôvodnil, prečo výsledok konania sp. zn. Er 59/1996 nemá pre toto konanie význam. Odvolateľ v odvolaní uviedol opäť len všeobecné a ničím nepodložené (skutkovo a právne) vyjadrenia o svojvôli rozhodnutia, nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia a absencii podpisu na vyjadrení k návrhu na prerušenie konania zo strany žalovaného. Uvedené všeobecné tvrdenia bez bližšej konkretizácie (uvedením konkrétnych odvolacích námietok) preto nemôžu spochybniť namietané závery súdu prvej inštancie. Pokiaľ žalobcovia namietali neprerušenie konania súdom prvej inštancie do uplynutia 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku (§ 15 zákona č. 514/2003 Z. z.) a povinnosť súdu prvej inštancie vyzvať žalobcu na daný postup, takúto zákonnú povinnosť súdu prvej inštancie právny poriadok SR neukladá (CSP ani zákon č. 514/2003 Z. z.). Navyše žalobca sám takúto žiadosť (ani po podaní žaloby) nepodal, z postoja žalovaného bolo zrejmé, že nárok neuznáva a primárnym dôvodom zamietnutia žaloby boli iné dôvody. Za danej situácie nebol dôvod na prerušenie konania z tohto dôvodu, a takýto postup súdu prvej inštancie by bol nevhodný a v rozpore so zásadou rýchlosti konania.

4.4. O trovách odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnému žalovanému nárok na

náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, ktoré odôvodnili poukazom na ustanovenie § 420 písm. e) a f) CSP.

5.1. Dovolatelia namietali, že okresný súd a krajský súd sa nevysporiadali s legitímnym návrhom dovolateľov z 30. 10. 2017 na prerušenie konania na neurčito s tým, aby žalobca 1/ (žalobca 2/) si splnil povinnosť mu uloženú podľa § 15 a nasl. Zákona č. 514/2003 Z. z., predbežne s Ministerstvom spravodlivosti SR prerokoval nárok na zaplatenie odškodného nemajetkovej ujmy v sume 1.000.000 eur, keďže podaním doručenými okresnému súdu dňa 31. 07. 2006 a dňa 03. 11. 2009 neosvedčil, že by tento nárok predbežne prerokoval s Ministerstvom spravodlivosti SR, obdobne tak vo vzťahu v časti uplatneného nároku na zaplatenie sumy 88.120 eur s tým, že táto čiastka nároku na náhradu škody nebola predbežne prejednaná s Ministerstvom spravodlivosti SR zo strany žalobcu 1/ a ani zo strany žalobcu 2/. Podľa dovolateľov došlo k mareniu spravodlivosti, nekonaniu riadne so zvolenou advokátkou od 2. 9. 2016 (alternatívne od 30. 09. 2016) vinou zákonnej sudkyne, ktorá na ňou vytýčené pojednávania a ani na pojednávanie, na ktorom rozhodla rozsudkom dňa 22. 03. 2018, nepredvolávala splnomocnenú k zastupovaniu advokátku JUDr. Emíliu Korčekovú. Taktiež doposiaľ nebolo riadne rozhodnuté o námietke zaujatosti voči zákonnej sudkyňi Mgr. Jana Janics Bajánková. Odvolací súd oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu, avšak o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomil dovolateľov 1/ a 2/, zástupcu žalovaného 2/ ako aj splnomocnenú advokátku elektronickými prostriedkami v lehote 5 dní pred verejným vyhlásením rozsudku. Dovolatelia tiež namietajú, že im nebolo okresným súdom doručené vyjadrenie žalovanej z 09. 05. 2017 k nimi podanému dovolaniu. Okresný súd a krajský súd v dôsledku tendenčného konania vec nesprávne posúdili, riadne a presvedčivo neodôvodnili.

5.2. Dovolatelia navrhujú, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil podľa právnej úvahy dovolacieho súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie buď odvolaciemu súdu alebo priamo súdu prvej inštancie, a aby dovolateľom priznal trovy odvolacieho a dovolacieho konania a trovy právneho zastupovania.

6. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu, a dospel k záveru, že dovolacie konanie voči žalobcovi 1/ je potrebné zastaviť z dôvodu straty jeho procesnej subjektivity a vo zvyšku je potrebné dovolanie žalobcu 2/ odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

K dovolaniu žalobcu 1/

8. Podľa § 438 ods. 1 CSP na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. V zmysle § 161 ods. 1 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o taký nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví (§ 161 ods. 2 CSP).

10. Podľa § 62 CSP ak strana nemá procesnú subjektivitu, súd konanie zastaví.

11. Podľa § 64 CSP ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

12. Jednou z podmienok civilného konania (sporového aj mimosporového) je procesná subjektivita, ktorá sa odvíja od spôsobilosti mať práva a povinnosti. Podľa § 61 CSP procesnú subjektivitu má ten,

kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby (§ 18 ods. 1 OZ). Právnické osoby, ktoré sa zapisujú do obchodného alebo do iného zákonom určeného registra, môžu nadobúdať práva a povinnosti odo dňa účinnosti zápisu do tohto registra, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak (§ 19a ods. 2 OZ). Právnická osoba zapísaná v obchodnom registri alebo v inom zákonom určenom registri zaniká dňom výmazu z tohto registra, pokiaľ osobitné zákony neustanovujú inak (§ 20a ods. 2 OZ).

13. Dovolací súd lustráciou v Obchodnom registri Slovenskej republiky a v Obchodnom vestníku Slovenskej republiky zistil, že žalobca 1/ na základe zverejneného upovedomenia o zastavení exekúcie v zmysle § 61n ods. 6 Exekučného poriadku dňa 15. marca 2025 zanikol bez právneho nástupcu ex offo výmazom z Obchodného registra Slovenskej republiky. Uvedená skutočnosť - strata procesnej subjektivity žalobcu 1/ v priebehu dovolacieho konania indikuje neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky, ktorý má za následok obligatórne zastavenie dovolacieho konania. Dovolací súd preto dovolacie konanie vo vzťahu k žalobcovi 1/ podľa § 64 v spojení s § 438 ods. 1 CSP zastavil.

K dovolaniu žalobcu 2/

14. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

16.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

17. Pod porušením práva na spravodlivý proces z hľadiska § 420 písm. f) CSP treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým súd zasiahol do Ústavou Slovenskej republiky, resp. Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd garantovaných práv dovolateľa, v dôsledku čoho bolo dovolateľovi znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon priznáva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým

vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

18. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017).

18.1. Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu 2/, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

19. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19.1. Pod pojmom nesprávny procesný postup je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr.: právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom vo svojom materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol strane rozsudok doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu (pozri napr. 2Cdo/105/2018, 5Obdo/17/2020).

20. Pretože dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľov na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

21. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

22. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku

odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

23. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal nepreskúmateľnosť odvolacieho rozhodnutia, resp. že ho odvolací súd riadne a presvedčivo neodôvodnil, najmä s poukazom na to, že nebol riadne posúdený návrh na prerušenie konania.

24. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili, a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

24.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom v bodoch 34. až 37. zdôvodnil, keď dospel k záveru, že konanie nebolo potrebné prerušiť. Odvolací súd dospel k relevantnému záveru, že „... zmysle ust. § 164 CSP súd konanie nemusí (ale môže) prerušiť, ak je na takýto postup daný dôvod. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, súd prvej inštancie dôkladne vysvetlil, prečo považoval prerušenie konania za v rozpore s požiadavkou hospodárnosti konania a tiež zdôvodnil, prečo výsledok konania sp. zn. Er 59/1996 nemá pre toto konanie význam. Odvolateľ v odvolaní uviedol opäť len všeobecné a ničím nepodložené (skutkovo a právne) vyjadrenia o svojvôli rozhodnutia, nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia a absencii podpisu na vyjadrení k návrhu na prerušenie konania zo strany žalovaného. Uvedené všeobecné tvrdenia bez bližšej konkretizácie (uvedením konkrétnych odvolacích námietok) preto nemôžu spochybniť namietané závery súdu prvej inštancie. Pokiaľ žalobcovia namietali neprerušenie konania súdom prvej inštancie do uplynutia 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku (§ 15 zákona č. 514/2003 Z. z.) a povinnosť súdu prvej inštancie vyzvať žalobcu na daný postup, takúto zákonnú povinnosť súdu prvej inštancie právny poriadok SR neukladá (CSP ani zákon č. 514/2003 Z. z.). Navyše, žalobca sám takúto žiadosť (ani po podaní žaloby) nepodal, z postoja žalovaného bolo zrejmé, že nárok neuznáva a primárnym dôvodom zamietnutia žaloby boli iné dôvody.“

25. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu 2/ dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento

prípado. Dovolateľ preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

25.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalobca 2/ preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

26. K námietke dovolateľa, že sudkyňa na vytýčené pojednávania nepredvolávala splnomocnenú k zastupovaniu advokátku JUDr. Emíliu Korčekovú, dovolací súd uvádza, že s daným sa už dovolací súd vysporiadal v predošlom zrušujúcom uznesení z 30. marca 2023 sp. zn. 2Cdo/114/2021 v bode 18. a to, že „Z obsahu spisu vyplýva, že dovolatelia 1/ a 2/ splnomocneniami z 02. 09. 2016 (č. l. 155, 156) splnomocnili advokátku JUDr. Emíliu Korčekovú len k zastupovaniu vo veci podania dovolania a zastupovania v dovolacom konaní. Žiadne ďalšie splnomocnenia z 30. 09. 2016 sa v spise nenachádzajú, resp. nie je založený doklad o tom, že by boli súdu doručované. Preto odvolací súd nepochybil, ak nezasielal písomnosti, resp. nekomunikoval vo veci s advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou. Naopak, dovolací súd poukazuje na to, že následné odvolanie žalobcu 2/ zo 14. 05. 2018 (č. l. 360) a odvolanie žalobcu 1/ z 28. 05. 2018 (č. l. 378) boli spísané ich doterajším zástupcom Mgr. Ing. Jánom Sarkocym, pričom v spise sa nachádza aj splnomocnenie z 30. 04. 2018 (č. l. 391), v ktorom žalobca 2/ výslovne splnomocnil Mgr. Ing. Jána Sarkocyho na zastupovanie v predmetnom konaní.“

27. Taktiež dovolací súd poukazuje aj na závery vyslovené v uvedenom uznesení sp. zn. 2Cdo/114/2021, v ktorom skonštatoval, že u sudkyne Mgr. Jany Janics Bajánkovej nebola zistená okolnosť, ktorá by zakladala pochybnosť o jej nezáujatosti, čo vylučuje dôvodnosť tejto dovolacej námietky.

28. Dovolací súd nevyhodnotil ako vadu podľa § 420 písm. f) CSP nedostatky v doručovaní vyjadrenia k dovolaniu v predchádzajúcom dovolacom konaní sp. zn. 2Cdo/114/2021. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovaný doručil dňa 09. 05. 2017 súdu podanie „Oznámenie na výzvu súdu v konaní sp. zn. 7C/147/2010“ z 05. 05. 2017 (č. l. 167), pričom okresný súd dané podanie nedoručil dovolateľovi v zmysle ust. § 436 ods. 4 CSP.

29. Dovolací súd uvádza, že v Náleze sp. zn. I. ÚS 155/2020 sa Ústavný súd SR priklonil k materiálnemu výkladu zásady kontradiktórnosti. Formovanie tohto záveru odôvodnil určením a zohľadnením kritérií, kedy je potrebné, aby súd strane doručil podanie protistrany na prípadné vyjadrenie. Medzi takéto kritériá v prípade aplikácie materiálneho výkladu zásady kontradiktórnosti Ústavný súd SR zaradil situáciu, „ak je vyjadrenie bezobsažné, ak sa v ňom len opakujú už uvedené argumenty alebo ak v danej veci do úvahy prichádza len určité súdom zvolené riešenie, na ktoré vyjadrenie strany nemôže mať žiadny vplyv. Nie dávno takýto prístup zvolil aj EŠLP vo veci Sarkocy proti Slovensku z 22. 9. 2020 (sťažnosť č. 36446/17). Rovnaké závery prijal aj ústavný súd vo veci sp. zn. IV. ÚS 660/2020 z 15. 12. 2020.“

29.1. Dovolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom Ústavného súdu SR vysloveným v bode 51. Nálezu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že k „porušeniu práva na spravodlivý proces nedošlo, pretože s ohľadom na zvolené právne riešenie krajským súdom by replika sťažovateľa vo veci nemohla mať na výsledné rozhodnutie vplyv.“

30. Dovolací súd konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu z 30. marca 2023 sp. zn. 2Cdo/114/2021 nebolo podaním protistrany podmienené a navyše v danom prípade podanie žalovaného nemalo ani žiaden vplyv na rozhodnutie. Z podania žalovaného vyplýva len, že navrhuje dovolanie ako procesne

neprípustné zamietnuť, pričom žiadne iné skutočnosti neuviedol. Teda podanie žalovaného nebolo pre rozhodnutie dovolacieho súdu relevantné. Rovnako dovolací súd uvádza, že uznesením sp. zn. 2Cdo/114/2021 bolo rozhodnutie odvolacieho súdu zrušené a vrátené na ďalšie konanie, teda dovolatelia sa následne mohli s uvedeným podaním oboznámiť nahliadaním do spisu. Preto v tomto prípade nemožno vyvodiť záver, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že nebolo uvedené podanie žalovaného doručené dovolateľom.

31. Dovolateľ taktiež namietal, že odvolací súd o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomil dovolateľa 2/, zástupcu ako aj splnomocnenú advokátku elektronickými prostriedkami v lehote 5 dní pred verejným vyhlásením rozsudku.

32. Podmienky rozhodnutia súdom za pomoci inštitútu verejného vyhlásenia rozsudku (bez nariadenia pojednávania) v režime aktuálnej procesnej úpravy (platnej a účinnej i v čase rozhodovania odvolacieho súdu v prejednávanej veci) vymedzuje ustanovenie § 219 ods. 3 CSP (predtým § 214 ods. 3 OSP), podľa ktorého vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením; pričom ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

32.1. Strana sporu teda môže súd požiadať, aby jej bolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami (elektronickou poštou). V prípade takejto žiadosti je povinnosťou súdu strane vyhovieť.

33. Vychádzajúc z obsahu podania žalobcov na č. l. 328 bolo potrebné dospieť k záveru, že tu ide o žiadosť právneho zástupcu žalobcov 1/ a 2/ Mgr. Ing. Jánom Sarkocym podanú v zmysle § 219 ods. 3 CSP.

33.1. Odvolací súd doručoval oznámenie podľa ust. § 219 ods. 3 CSP žalobcom a právnej zástupkyňi žalobcov 1/ a 2/ na emailové adresy zistené zo spisu a známe odvolaciemu súdu z vlastnej úradnej činnosti: D. (č. l. 467), D. (č. l. 470), C. (č. l. 471), R. (č. l. 467), a to všetko v lehote 5 dní pred vyhlásením rozsudku bez nariadenia pojednávania, t. j. 23. 11. 2023, pričom verejné vyhlásenie rozsudku sa uskutočnilo 29. 11. 2023. Z emailovej komunikácie ale vyplynulo, že ešte dňa 23.11.2023 odpovedal súdu C. že sa mu oznámenie nedá otvoriť (č. l. 472). Nasledujúci deň 24. 11. 2023 v čase 10:58 hod. mu bolo súdom opätovne zaslané oznámenie mailom (č. l. 474), pričom v čase 11:54 hod. C.. W.. I. D. na mail odpovedal, že sa mu s oznámením podarilo oboznámiť.

34. Podľa § 110 ods. 1 CSP ak má strana zástupcu so splnomocnením na celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Písomnosť sa doručuje aj strane, ak strana má osobne v konaní niečo vykonať alebo ak o tom súd rozhodne s ohľadom na povahu veci. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku, ako aj procesné poučenia vydané súdom sa doručujú iba zástupcovi.

35. Z ustanovenia § 110 ods. 1 CSP teda vyplýva, že ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, je súd povinný doručovať písomnosti len tomuto zástupcovi. Zástupca je teda splnomocnený na celé konanie, nielen na jednotlivý úkon alebo niektoré úkony (napr. na zastupovanie na pojednávaní, na nahliadnutie do spisu a pod.). Ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, je doručovanie iba účastníkovi neúčinné. V takomto prípade nezačnú plynúť ani lehoty na vykonanie procesného úkonu (napr. opravného prostriedku), ak sa ich začiatok viaže na moment doručenia (pozri GEŠKOVÁ, Katarína. § 110 [Doručovanie zástupcovi pre celé konanie]. In: ŠTEVČEK, Marek, a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022)

36. K uvedenému dovolací súd uvádza, že odvolací súd riadne oznámil riadne miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke v lehote päť dní pred jeho vyhlásením, ako aj na žiadosť žalobcov z 22. 01. 2018 (č. l. 328) (žiadosť doručená súdu v čase, keď ešte neboli zastúpení advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou) im dané doručoval v rovnakej lehote aj mailom. Zároveň dané bolo súdom zaslané mailom aj právnej zástupkyňi, nakoľko v tom čase už boli žalobcovia ňou zastúpení (splnomocnenie z 01. 07. 2020, č. l. 419). Z uvedeného teda vyplýva, že okresný súd si

splnil svoju povinnosť, keď oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zasielal včas v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP, t. j. dňa 23. 11. 2023 a v súlade s § 110 ods. 1 CSP ich právnej zástupkyni na mail R. (mail právnej zástupkyni uvedený v splnomocnení č. 1. 419), pričom ani nenamietala, že jej dané bolo nesprávne doručované. Tým si okresný súd svoju oznamovaciu povinnosť riadnym spôsobom splnil.

37. Okresný súd ale nad rámec zákonnej povinnosti podľa § 110 ods. 1 CSP dané oznámenie zasielal dňa 23.11.2023 mailom aj žalobcovi 1/ - konateľovi C.. W.. I. D.. Mgr. W.. I. D. komunikoval mailom so súdom, že sa mu nepodarilo dané oznámenie otvoriť elektronicky, pričom mu odvolací súd nasledujúci deň o 10:58 hod. opätovne zaslal oznámenie. Z uvedeného vyplýva, že oznámenie bolo na žiadosť dovolateľov v lehote päť dní pred verejným vyhlásením rozsudku elektronicky zaslané na uvedené maily (viď bod 27.1.), lenže C.. W.. I. D. sa s daným podarilo oboznámiť až nasledujúci deň, t. j. štyri dni pred verejným vyhlásením rozsudku z dôvodu, že sa mu nepodarilo elektronicky otvoriť dané oznámenie.

37.1. Uvedená námietka nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu o riadnom neupovedomení o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku konateľa dovolateľa 1/ Mgr. W.. I. D. postupom podľa § 219 ods. 3 CSP nie je z dôvodu straty procesnej subjektivity žalobcu 1/, a to bez právneho nástupcu ku dňu 15. marca 2025 relevantná.

38. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

39. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu 2/ ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

40. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.